

fig en Snaps, saa svarer han Stat deraf, ligeledes naar han tager sig en Bajer; naar han optager et Aaen i sin Gaard eller udsteder et Gældsbevis til sin Købmand, rammes han af Stempelafgiften osv. Alt dette er slet ikke dobbelt Beskatning. Det derimod, der fortaas ved dobbelt Beskatning, det er, at den samme Person eller den samme Indtægt rammes to Gange af den samme Stat. Det er ikke blot en Ubillighed eller en Uretfærdighed, men det er rent ud en Selvmodsfigelse. Det er ikke noget, man teoretisk finder paa at kalde urigtigt, men det er simpelthen en Fornægtelse af selve det Princip, hvorefter Skatten er paalagt. Grundlaget for Skattepaaløget kan være mere eller mindre hensigtsmæssigt, mere eller mindre rigtigt og retfærdigt i den ene eller den anden Retning; men enten Princippet er slet eller godt, saa fornægtes det, naar Skatten falder saaledes, at den rammer to Gange. Altsaa dette kan man under ingen Omstændigheder komme bort fra, at her er der i Virkeligheden Tale om at indføre noget, som i og for sig er en Ubillighed, en Uretfærdighed. Ikke desto mindre stiller jeg mig ikke paa det Standpunkt, at jeg vil fraraade en Beskatning som den her foreslaaede, en Beskatning af Aktieselskaber og lignende unavn-givne Interessentskaber; men de Grunde, som for mit Vedkommende ere de afgørende i saa Henseende, ere rene Bekvemmelighedsgrunde. For det første mener jeg, at dette overhovedet er et bekvemt Skatteobjekt. Det er noget, man ikke kan se helt bort fra, at naar man finder noget, som det er særlig let at lægge Stat paa, er Fristelsen til at gøre det meget stor. Dernæst tror jeg, at naar Skatten kun er moderat, vil den ikke føles som uretfærdig. Navnlige vil dette gælde over for nye Aktieselskaber. Naar man ved, at man ved at danne et Aktieselskab maa finde sig i at underkaste sig en saadan moderat yderligere Beskatning, saa er der for saa vidt ikke noget at sige dertil, som man altsaa er forberedt derpaa. En tredje Betragtning er den, at man der igennem rammer udenlandske Aktionærer. For mange Aktieselskabers Vedkommende her i Landet er jo en stor Del af Aktierne paa fremmede Hænder, og kan man saa en Stat fra Udlandet, saa er det noget, der ikke betragtes som en Ulykke. Disse forskellige Betragtninger gøre, at man efter min Mening ikke behøver at lægge alt for stor Vægt paa, at man ved at beskaffe Aktieselskaber kommer til at ramme dobbelt. Men jeg er ganske vist enig i, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack), at man maa gaa frem med megen Forsom-

hed i saa Henseende, og det er ogsaa hidtil blevet erkendt, naar der har været Tale om en Beskatning af denne Art. Det Forslag, vi indbragte i 1882, gik i sin oprindelige Skikkelse ud paa, at Aktieselskaber kun skulde svare Stat af $\frac{2}{3}$ af deres Formue og Indtægt, og i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget af Folketinget ved 3dje Behandling, gik det ud paa, at Aktieselskaber kun skulde svare Stat af den Indtægt, de have ud over 4 pCt. af Aktiekapitalen. Man var altsaa den Gang fuldstændig opmærksom paa, at det er et Forhold, som man maa gribe varsomt ind i, og jeg er tilbøjelig til at tro, at i alt Fald som Begyndelsesstat vil 3 pCt. være for høj.

I Sammenhæng hermed maa jeg tillige henlede Opmærksomheden paa en Betragtning, som den ærede Forslagsstiller fremsatte forleden, og som gik ud paa, at Beskatning af Aktieselskaber ogsaa af den Grund vil være rimelig, fordi man derved kommer til en Slags Næringsstat, ikke en Næringsstat i gammeltdags Forstand, men en Næringsstat, som er gradueret efter den Indtægt, som Næringsingen fastser af sig. Dette er nu en Betragtning, som er ret populær. Der er omkring i Købstæderne og ogsaa her i København en ret almindelig Anskuelse om, at en Næringsstat egentlig vilde være en ganske rar Ting, og naar der er Tale om at forhøje Indkomstkatten her i Byen, ville de fleste sige: Ja, men bare vi kunde saa en Næringsstat, saa var det dog meget bedre. Der er til en vis Grad noget berettiget og naturligt deri, men jeg er dog bange for, at man ved at opstille dette som et Princip bliver ført videre, end man med Rette bør lade sig føre. I og for sig er der ingen Tvivl om, at Næringsingen som saadan ikke fortjener at beskattes. Der er for det første ikke Grund til at beskaffe den højere af Hensyn til Indtægtens Karakter; thi det er klart nok, at en Haandværker eller Fabrikant, som har 3,000 Kr. eller 6,000 Kr. i Indtægt, ikke har større Skatteevne end en Embedsmand, der har 3,000 Kr. eller 6,000 Kr. i Indtægt. Tværtimod: Embedsmandens lige saa store Indtægt er sikrere, fastere, medfører Pensjonsret o. s. v., og Arbejdet for Haandværkeren er ikke mindre; snarere kan det siges, at den næringsdrivendes Indtægt efter den Maade, hvorpaa den fremkommer, i højere Grad maatte fortjene et Afslag i Skattepligten end det modsatte. Endnu mere gælder dette naturligtvis, naar man sammenligner hans Indtægt med den lige saa store Indtægt, der kommer ud som Rente af en Kapital. Det er altsaa ikke Indtægtens Art, der kan beret-